

Kees en Ineke Svajgr ruim een kwart eeuw op Eerde

'Van wildernis naar scoutingparadijs'

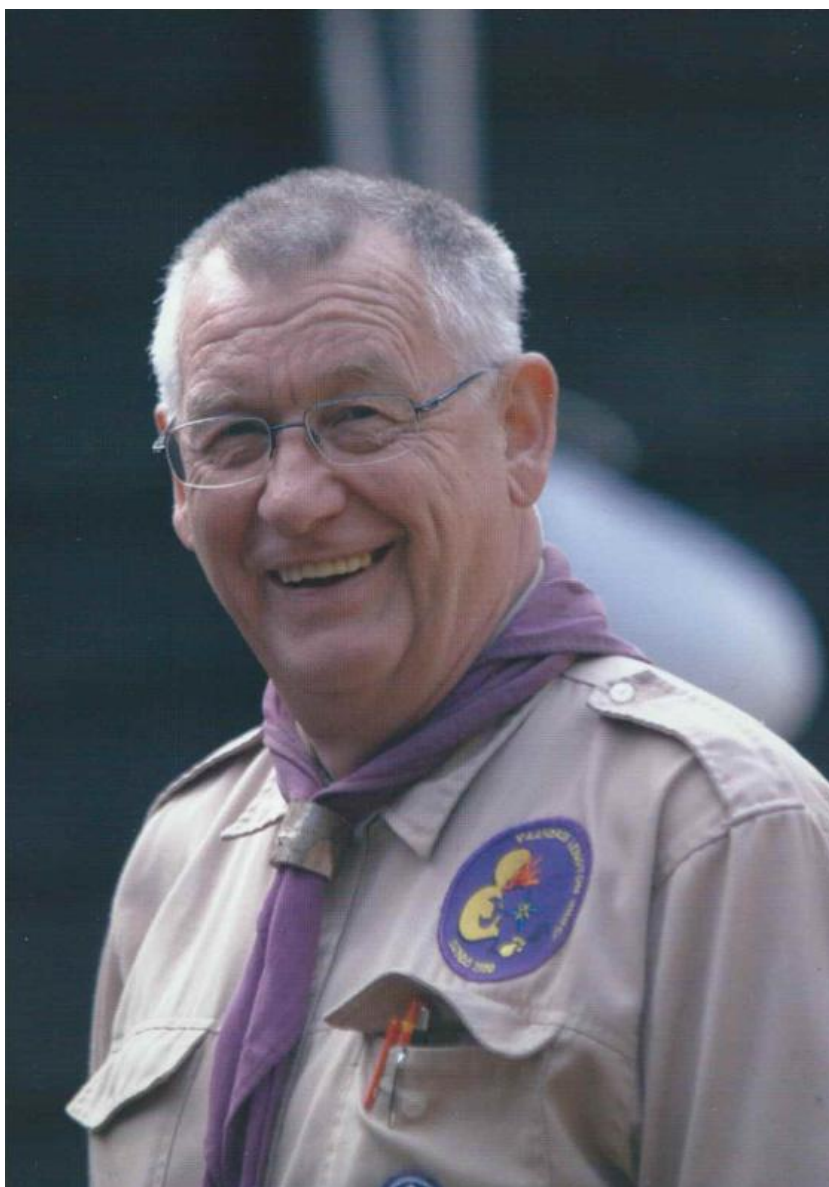
'We kwamen in 1986 voor het eerst op scouting kampeerterein Eerde. Het was destijds in een erbarmelijke staat. Er kampeerde ook bijna niemand. We wilden het behouden voor de scouting', zeggen Kees (68) en Ineke (69) Svajgr uit Zwolle. Zij zagen - en deden - het historische labelterrein opbloeien tot de kleine parel die het anno 2013 is.

'Het is wel gek, dat we voor 1986 nooit op labelterrein Eerde waren geweest. Niemand kende het zelfs. Iedereen ging altijd naar Ada's Hoeve. Maar het gebied rond de Regge stond in de jaren daarvoor ook niet goed bekend. Ik heb als 20-jarige padvinder wel eens een patrouille gelopen bij de Regge. Als het waaide, dan lag er een grote laag stinkend schuim op de landerijen. Het water was gewoon zwart en het stonk enorm, daar bleef je uit de buurt', zegt Kees Svajgr, gezeten aan de eettafel in de Leliestraat te Zwolle. Opengeslagen boeken en fotoalbums over het hun zo geliefde landgoed en scouting kampeerterein Eerde liggen klaar. Kees en Ineke kwamen in 1986 voor het eerst op labelterrein Eerde en zetten zich vanaf toen op vrijwillige basis in voor het opknappen van het kampeerterein. 'We werden gevraagd door Frank Oosterbroek, die vrijwilliger was bij Scouting Nederland. Hij nam ons mee en we keken onze ogen uit. We vonden het meteen een prachtig gebied. Het was er destijds nog écht rustig. Wandelaars zag je niet. Natuurlijk lag alles er slecht bij, maar we hebben toch "ja" gezegd. Als we dat niet hadden gedaan, was het kampeerterein onherroepelijk verdwenen, daar ben ik van overtuigd', zegt Kees.

In vervallen staat

Sinds 1986 verblijven Kees en Ineke elk jaar een aantal weken op Eerde. De eerste jaren wel 10 tot 12 weken. Kees: 'Er was ook zo enorm veel te doen. Was het niet aan het stafhuisje (waarvan de basis stamt uit 1926) of de blokhut, dan wel aan de kampeerterreinen. In 1986 stond het stafhuisje echt op instorten. Het stond zo scheef dat we het met autokrikken en dommekrachten overeind hebben gehouden. Als we er verbleven dan stonden de pannen in het huisje als het regende. Het was enorm tochtig en vrijwel niet warm te krijgen. Budget voor werkzaamheden was er niet; ook omdat de inkomsten nihil waren.'

Opbouwen en onderhouden

Er ontstond al snel een groep mensen die labelterrein Eerde na aan het hart lag. Met vereende krachten werd het kampeerterrein door de jaren heen in volle glorie hersteld. En méér nog dan dat. Van wildernis naar scoutingparadijs. Ineke: 'Eind jaren 80 lagen de kampeerterreinen nog verspreid over het landgoed. Sparrenbos, Rimboe-Wildernis en Ezelwei lagen niet op de plek van het huidige labelterrein. Daar waren al wel de terreintjes Berkenveld, Blokhutwei en Wespenlust. Inmiddels zijn alle kampeerterreinen gecentraliseerd rondom de blokhut. Dat is voor het toezicht veel efficiënter.' Kees voegt toe: 'In het begin hadden we waterpompen op het terrein, maar die voldeden niet. Daarom werd er waterleiding aangelegd; één kraantje aan de buitenzijde van de blokhut. Inmiddels beschikken we natuurlijk over waterleiding in zowel het stafhuisje als de blokhut. De toiletten zijn sinds 2004 op een tweetal IBA-installaties aangesloten. We zijn nog steeds niet aangesloten op het stroomnet, maar hebben al wel - sinds tien jaar! - LED-verlichting. Die lampen werken op accu's die worden opgeladen door een zonnepaneel. In vergelijking met andere

labelterreinen zijn we hier primitief, maar dat is tegelijkertijd de charme. Geen stroom betekent ook geen kabaal van allerlei apparaten.' Kees en Ineke verwachten wel dat er in de toekomst douches aangelegd zullen worden. 'Daarmee trek je toch meer kampeerdere aan. Belangrijk is wel dat het kampeerterein zijn charme behoudt. In de sfeer van vroeger; niet grootschalig, maar knus. Voor de echte liefhebber van kamperen en natuur is Eerde een verademing.'

Vereende krachten

Nog steeds is er een hecht team van scouts en liefhebbers dat het kampeerterein van Scouting Nederland onderhoudt. Ineke: 'Vele handen maken licht werk. Het mooie is dat het er heel gemoedelijk aan toe gaat. Als er een klus te doen is, laten we een e-mail rondgaan en dan komen de mensen gewoon. Dat hoeft echt niet dagenlang te zijn en ook niet altijd dezelfde mensen. In een natuurlijk en spontaan systeem van roulatie krijgen we het werk gedaan. Je ziet ook altijd meteen het resultaat van je inspanningen.' Kees: 'Wat ook heel belangrijk is, is onze uitstekende relatie met Natuurmonumenten, de boeren op Eerde én de baronessen die nog op het landgoed wonen.'

Pak al je zorgen in je plunjezak
en fluit, fluit, fluit
Aan alle moeilijkheden heb je lak
fluit man en 't is uit
waarom zou je treuren
het helpt je niet vooruit, dus
pak al je zorgen in je plunjezak
en fluit, fluit, fluit
(liedje voor bij het kampvuur)

Intens genieten

Het beheer van labelterrein Eerde wordt sinds 2010 aangestuurd vanuit een beheerteam. Kees: 'Tot 2010 hebben Ineke en ik het beheer 9 jaar eigenhandig gedaan.' Nog steeds zijn Kees en Ineke veel op Eerde te vinden. 'In elk geval het openings- en sluitingsweekend en in de zomer ook nog enkele weken. Er is altijd iets te doen', zegt Kees. 'Al maak ik me niet meer zo druk als voorheen, hoor. Dat hoeft ook niet meer.' Ineke voegt lachend toe: 'Doe nou niet alsof we ons alleen maar kapot gewerkt hebben. Als ik op Eerde ben, kan ik intens genieten van de omgeving en de rust. Vroeger al én nog steeds. Mijn moeder komt nog wel eens op Eerde en nu komen onze kinderen er met onze kleinkinderen. Vier generaties die genieten van wat Eerde biedt.' Kees knikt instemmend. 'Ik vond het vooral altijd leuk om bezig te zijn op Eerde. Ik kan nog steeds niet stil zitten.'

Dat beiden zich graag inzetten voor het algemeen nut is de afgelopen decennia wel gebleken. Ineke Svajgr is al 50 jaar actief bij de Vaandrig Lengton Groep uit Zwolle; Kees Svajgr al 60 jaar. Voor hun inzet in onder meer het verenigingsleven en diverse vrijwilligersactiviteiten (Ineke stuurde 30 jaar de Jantje Beton collecte in Zwolle aan) werden beiden enige jaren geleden onderscheiden als lid in de Orde van Oranje Nassau.

Mijn hoed die had vier deuken
vier deuken had mijn hoed
en had mijn hoed geen deuken
dan was het niet mijn hoed!
(liedje voor bij het kampvuur)

Rijke scoutinghistorie

Enthousiast slaat Kees één van de oude fotoalbums open. Het bevat foto's uit de jaren 20 van de vorige eeuw. Padvindsters aan het kamperen op Eerde. Vanaf 1923 was labelterrein Eerde exclusief toegewezen aan het Nederlandsche Meisjesgilde, later het Nederlandse Padvindsters Gilde (NPG). Mannelijke padvindsters waren niet welkom; zij verbleven en volgden cursussen op Ada's Hoeve, een groter scoutingterrein aan de Vecht, nabij Ommen en landgoed het Laer. In 1973 fuseerde het NPG met de verschillende padvindstersverenigingen voor jongens, tot Scouting Nederland. Kees: 'In de jaren daarna is de klad in het onderhoud van labelterrein Eerde gekomen. Het is ook geen kinnesine om zo'n terrein te onderhouden. Alleen lukt het je niet; je hebt een gemotiveerd team nodig.' In het fotoalbum zit ook een aantal handgetekende ansichtkaarten van kampeerterein Eerde uit de jaren 20 van Titus Leeser, de bekende beeldhouwer en schilder die tot 1973 in Ommen woonde. Leeser was al in de beginjaren zeer actief in de scouting en was in 1923 één van de eerste trainers van de Gilwelltrainingen op Ada's Hoeve te Ommen.

Eerde lonkt altijd

'Het kampeerterein op Eerde herbergt een fantastische scoutinggeschiedenis. Gelukkig is dat behouden. Na 27 jaar op Eerde lonkt het terrein ons nog steeds. Ik kijk nu al weer uit naar het kampeerseizoen', zegt Kees. Hij laat in de schuur zijn oude Heinkel motorscooter uit 1961 zien, die hij aan het restaureren is. Alles ligt uit elkaar, maar op wondere wijze weet de handige techneut tóch de motor te starten. Een leeg blikje knakworst met een gaatje onderin en een slangetje naar de carburateur. Beetje wasbenzine in 't blikje en dan met lange kabels de accu in een hoek van de schuur aansluiten... BROEM, PRUTTEPRUTTEPRUTTE... Dan breed lachend: 'Van de zomer weer lekker naar Eerde. Op de scooter!'

(Interview door Ronald Schalekamp)

